då troligen komme att anläggas af finska affärsmän på svenskt område, hvarigenom importen hit skulle kunna bedrifvas i lika stort omfång. Med nuvarande kommunikationsmedel går det lätt att, inlagd i is, transportera färsk lax på längre afstånd. Skall det afsedda ändamålet med införseltullen uppnås, så synes det mig nödvändigt, att äfven den färska med tull belägges.

På grund af hvad jag nu anfört vågar jag föreslå,

det Riksdagen beslutar att åsätta införseltull å lax;
för saltad eller rökt till 5 kronor per 100 kilogram;
för färsk till 3 kronor per 100 kilogram.

Om remiss till bevillningsutskottet anhålles.

Stockholm den 27 januari 1895.

C. J. Mustaparta.

N:o 98.

Af herr **C. J. Mustaparta**, *om införseltull å tjära.*

På de flesta ställen i Norrland, och icke minst i Norrbottens län, är befolkningen hänvisad till mer eller mindre lönande binäringar, och slår skörden fel, hvilket beklagligt nog ofta händer, så måste afkomsten af sådana binäringar blifva hufvudnäring.

En af de förnämsta och i många trakter af nämnda och några andra norrländska län anlitade binäringar är tjärbränning. Denna verksamhet är dock förenad med tungt och tidsödande arbete och medför dessutom risker, som den med förhållandena obekante ej anar. Det är icke nog med att bland berg, sten och grus uppbryta den för tjäran nödvändiga materielen eller furustubbar och använda lång tids arbete och lång forsling derpå. Dervid kan likväl arbetskostnaden något så när beräknas; men tjärans bränning och densammas flottning till afsätt-

ningsorten är förenad med faror och risker, som endast tillverkaren närmare känner till. Den allra minsta oförsigtighet eller underlåtenhet vid bränningen kan förorsaka, att allt, hvad man under höst, vinter och vår arbetat på, går upp i rök och lågor. Men icke nog härmed. Flottningen till afsättningsorten, hvilken kan vara ända till 30 mil aflägsen, medför äfven ofta förluster, i det att flera kärl spräckas sönder i de starka forsar, som flottarne måste passera. Allt nog, tjärtillverkningen är icke något vinstgifvande näringsfång, men den är dock nödvändig att utöfvas af den nordligaste norrländingen för att vinna sitt tarfliga lifsuppehälle.

En öfverväldigande konkurrens finnes från Finland, till följd deraf, att tjära icke kan exporteras till Ryssland, enär densamma der är belagd med tull. Omöjligt är derför att tänka på någon afsättning till vårt närmaste grannland. Norrländska producenter äro deremot utsatta för prisnedsättning genom finsk täflan.

Konseqvensen och den solidariska ansvarigheten kräfva dock, efter mitt förmenande. att då de svenska näringsidkarne äro skyldige att deltaga i landets försvar, i dess skatter och andra skyldigheter, så böra de äfven stå framför utländingar i den svenska marknaden, när det gäller att få afyttra deras produktion, afsedd och nödvändig för att de skola kunna erhålla lifsuppehälle och fylla sina platser som medborgare i samhället.

Det talas så mycket i våra dagar om reciprocitet eller ömsesidigt förhållande. Härigenom vill jag lemna tillfälle att utöfva det emot Norrbottens invånare. Ett större skydd för jordbrukets produkter är ifrågasatt och synes mig billigt, men ett mindre skydd för tillverkningen af tjära förefaller mig lika befogadt, synnerligen som spanmålstullarne drabba kanske mest den befolkning, som sysselsätter sig med tjärbränning.

Af dessa anledningar och skäl vågar jag föreslå,

> det Riksdagen beslutar, att å tjära lägges en införseltull af 1 krona 20 öre per 100 kilogram, kärlens vigt inberäknad.

Om remiss till bevillningsutskottet anhålles.

Stockholm den 27 januari 1895.

C. J. Mustaparta.

Stockholm, John Björkmans boktryckeri, 1895.